

[Finansministeren.]

ene eller det andet grundlag og simpelthen overlade sagen til fri forhandling og politisk — kan vi sige det så stærkt — slagsmål her i det høje ting. Da denne grund-sætning har været fulgt i mange år, tror jeg, at det sundeste vil være, om man følger den også fremefter.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen ved godt — for han deltog i de forhandlinger og var, så vidt jeg husker, formand for løn-ningsudvalget —, at dette var mit stand-punkt sidste år, og det ærede medlem hr. Svend Jørgensen ved, at det var mit syns-punkt. Jeg hævdede i drøftelsen angående pensionisterne — hvor jeg samtidig frem-hævdede et andet synspunkt —, at det afgø-rende for mig var dette, at en afgørelse med tjenestemandsoorganisationerne skal ikke uden tvingende grund ændres her i rigs-dagen, medmindre man fuldstændig vil forrykke det grundlag, hvorpå forhandlin-ger fremtidig skal finde sted.

Jeg vil gerne have lov til at trække denne principielle linie op. Jeg ved, at ordførerne deroverfor kan sige, at dermed er rigsdagen sat ud af funktion, og lignende bemærknin-ger. Jeg tror ikke sådanne bemærkninger har afgørende vægt overfor det principielle synspunkt, jeg her anfører. Derfor stod jeg sidste gang på det standpunkt, at når jeg havde truffet en aftale med tjenestemændene, der indebar en 50 pct.s tillægsordning for pensionister, skulle denne ordning ikke ændres her i rigsdagen. Derfor står jeg nu på det standpunkt, at når tjenestemændene i den forhandling, jeg førte med dem, måtte lægge afgørende vægt på en forhøjelse til 70 pct., så afgørende vægt, at jeg for mit vedkommende skønnede, at det ville blive uhyre vanskeligt for mig at opnå tilslutning fra tjenestemændene, hvis jeg ikke gav dem den indrømmelse, så gav jeg indrøm-melsen, og så opnåede jeg enighed med tjenestemændene. Det er begrundelsen for det skifte, der er sket siden sidst på dette punkt.

Der er vist ikke anledning for mig til at gøre så forfærdelig mange andre bemærk-ninger. Lovforslaget går nu, går jeg ud fra, som sædvanlig i lønningudvalget og kan blive gennemdrøftet dér.

Jeg kan måske gøre den bemærkning, at jeg synes ikke, der er nogen anledning til at forlænge ordningen om det midlertidige løn-tillæg for en kortere periode end den, der er foreslået. Det blev fra en enkelt side under forhandlingerne med tjenestemændene frem-ført — det var samrådet, der ønskede det —,

at man burde forlænge den, som det også senere har været nævnt, til 1. april. Jeg sagde for mit vedkommende, at for stabilitetens skyld måtte tjenestemændene selv være interesserede i, at den blev forlænget for 1 år, fra 1. januar 1950 til 1. januar 1951, og jeg fejede til, at jeg var villig til, såfremt der indtrådte afgørende forskydninger, at tage en forhandling med tjenestemændene derom, ligesom jeg gjorde opmærksom på, hvad ingen bestred, at jeg ikke på noget som helst tidspunkt, selvfølgelig ikke, havde nægtet tjenestemændenes organisationer eller deres repræsentanter en forhandling, såfremt tje-nestemændene ønskede det. Derfor er det min mening, at det rigtigste vil være at forlænge den ordning med 2½ portion, som vi har, til 1. januar 1951, og opstår der så særlige forhold i årets løb, må der forhandles, og vi må da se på dem ud fra de forudsæt-ninger, der så kommer til at foreligge, hvis det skulle blive nødvendigt. Jeg lægger ikke skjul på, at jeg har et stille håb om — men det er kun et håb —, at det ikke skal blive nødvendigt, men skulle det blive nødvendigt, må vi tage standpunkt til spørgsmålet, når det kommer til at foreligge.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at jeg havde en særlig gunstig stilling i for-hold til tjenestemændene. Ja, har jeg nu det? Hvis rigsdagen herinde viser — hvad jeg synes er naturligt — den til enhver tid siddende finansminister en rimelig loyalitet i dette forhandlingsforhold, så er min stil-ling relativt stærk. Men tjenestemandsoorga-nisationerne, der repræsenterer et betydeligt antal medlemmer med hver deres politiske interesse, kan jo komme i den situation, at de må ønske at spille på de politiske mod-sætninger. Efter min opfattelse er dette høje ting ikke tjent med det. Den fremgangsmåde, der har været anvendt hidtil, og den — hvad jeg i høj grad ønsker at udtrykke min an-erkendelse af — vilje også hos tjenestemandso-organisationerne til at nå et sagligt forsvar-ligt resultat gennem forhandling, den er vigtig for rigsdagen, den er vigtig for løs-ningen af hele det anliggende, der her er tale om.

Jeg er ikke enig med det ærede medlem hr. Alfred Jensen i, at vi uden videre bør lægge en ekstraordinær tillægsportion oven i de eksisterende. Jeg har en aftale med tjenestemændene om, at den portion, de ellers skulle have givet afkald på pr. 1. ok-tober, skal foreslås løbende, men at den skal bortfalde, hvis pristallet igen bevæger sig op til det tal, hvor denne portion går over til at blive en normal reguleringstillægspor-